

Електростимуляція м'язів тазового дна в практиці сімейного в'рача

И.Н. Сыкал, Л.И. Кандыба, Л.В. Снопкова, В.И. Черепова
Харьковская медицинская академия последипломного образования

Опущение и выпадение матки и влагалища, сопровождающиеся недержанием мочи и сексуальными расстройствами, происходит при ослаблении тазовой диафрагмы и связочного аппарата. По статистике только 4–6% женщин обращаются к специалисту – это связано с интимным характером данной проблемы и нежеланием обсуждать ее во врачебном кабинете, страхом встретиться с некомпетентностью врачей, а также с общественным представлением о том, что недержание мочи является проявлением процесса естественного старения.

Семейный врач должен стать тем первым человеком, которому женщина доверит свои личные (интимные) проблемы.

Помимо общепринятых методов консервативного (физические упражнения Кегеля, ношение бандажа, пессариев, заместительная терапия эстрогенами) и хирургического лечения, в последнее время широко применяют электростимуляцию м'язів тазового дна. Предпочтение отдают внутриволостной электростимуляции – электрод вводят во влагалище с целью приближения импульсов непосредственно к м'язам тазового дна. Импульсные электрические токи вызывают двигательное возбуждение и сокращение м'язів, одновременно усиливается крово- и лимфообращение, а также весь комплекс обменно-трофических процессов, направленных на энергетическое обеспечение работающих м'язів. Теоретическое обоснование для использования импульсного электрического тока для тренировки м'язів тазового дна состоит в том, что систематическое повторное сокращение под воздействием электрических импульсов вызывает и увеличение их массы и силы. Кроме того, улучшается кровообращение в прилежащих тканях.

Целью нашего исследования явилась оценка эффективности электростимуляции м'язів тазового дна с использова-

нием аппарата BML-5000 у пациенток с I и II степенью опущения стенок влагалища в сочетании с недержанием мочи.

Електростимуляція була проведена 26 жінкам в віці від 31 до 63 років. Всі пацієнтки були розділені на 2 групи:

- I – 14 жінок з опущенням стінок в'лагалища I і II ступені з симптомами недержання м'ячі;
- II – 12 жінок з опущенням стінок в'лагалища I і II ступені без симптомів недержання м'ячі.

Для електростимуляції м'язів тазового дна використовували режим з монофазними імпульсами прямокутної форми довільністю 200 мкс, частотою 30 Гц. Кожній пацієнтці проводили налаштування інтенсивності впливу в залежності від індивідуальної переносимості від процедури до процедури по віростаючій. Процедуру проводили 1 раз в день, починаючи з 10 мин, поступово в'рмя впливу збільшували до 20 мин. Всі пацієнтки пройшли 4-тижневий курс електростимуляції.

Процент зменшення скажок, зв'язаних з слабкістю м'язів тазового дна (недержание м'ячі, труднощі з управлінням газом, сексуальні розлади) через 2 тижні склав 52%, через 3 тижні – 67%, через 4 тижні – 77%. Найкращі результати були отримані у жінок, які паралельно з курсом електростимуляції виконували вправи Кегеля вдома.

Отримані нами результати по використанню електростимуляції м'язів тазового дна у пацієнток з опущенням стінок в'лагалища I і II ступені в поєднанні з недержанням м'ячі свідчать про її високу ефективність. Простота проведення, відсутність ускладнень, незначительні матеріальні витрати дозволяють віднести цей вид лікування до перспективного для використання в практиці сімейного в'рача з метою профілактики ускладнень, які виникають на фоні ослаблення тазової діафрагми і зв'язочного апарату.

Особливості інгаляційної терапії

Т.А. Титова

Національна медична академія післядипломної освіти імені П.Л. Шупика, м. Київ

Метою інгаляційної терапії є лікування і профілактика хронічних захворювань респіраторної системи шляхом місцевої дії на відділи дихального тракту за допомогою лікарських аерозолів. Аерозольотерапія ефективна при оборотних чинниках бронхіальної обструкції (бронхоспазм, запальний набряк, інфільтрація слизового і підслизового шарів бронхів, обтурація дихальних шляхів). Аерозольотерапія менш ефективна при безповоротних морфологічних чинниках, коли є стеноз і облітерація бронхів унаслідок вираженої дискінезії. Основним принципом терапії при хронічних процесах є доставка лікарських препаратів у певні відділи респіраторного тракту. Можливість проникнення лікарських аерозолів у необхідні відділи дихальних шляхів залежить від розмірів часток аерозолу. Більші частки осідають швидше в основному у верхніх дихальних шляхах. Найбільшу вірогідність потрапити у нижні дихальні шляхи мають частки діаметром менше 5 мкм, що рухаються

з невеликими швидкостями. Значний вплив на характер осідання часток у відділах дихальних шляхів робить характер дихання. Так, при частому поверхневому диханні лише незначна кількість вдихуваного повітря, а з ним і часток аерозолу, досягає альвеол. Збільшення об'єму невентильованої частини легень, що виникає при таких захворюваннях легень, як астма або емфізема призводить до зменшення проникнення аерозолу в альвеоли. Здатність аерозолу взаємодіяти зі слизовою оболонкою дихальних шляхів істотно залежить не лише від розміру часток, але і від фізичних і хімічних характеристик лікарського засобу. Для пацієнтів з обструкцією бажано створювати потік дрібних часток з малими швидкостями. Дрібні частки немов провисають в потоці вдихуваного повітря і, рухаючись разом з ним, проникають у глибші відділи дихальних шляхів і в процесі поступового зменшення швидкості потоку також поступово осідають на стінках бронхів.